

Enric Granados
va néixer a Lleida el 1867
i Pau Casals
al Vendrell el 1876.
Es van conèixer
a Barcelona el 1891

Exposició
del 2 de desembre de 2004
al 23 de gener de 2005

Sala polivalent
Vil·la Casals-Museu Pau Casals
Av. Pallfurià, 59
43880 Sant Salvador, El Vendrell
Tel. 977 68 42 76
museu@paucasals.org

Horaris

De dimarts a divendres:
10h-14h / 16h-18h
Dissabtes: 10h-14h / 16h-19h
Diumenges i festius: 10h-14h
Dilluns tancat

ORQUESTRA SINFÒNICA
TORRAS DE LLEIDA

AMB EL SUPORT DE
DIPUTACIÓ DE LLEIDA
ORQUESTRA SINFÒNICA TORRAS DE LLEIDA

CONTRAPUNT

ENRIC
GRANADOS
PAU
CASALS

Quilichery 2004

Enric Granados va néixer a Lleida el 1867 i **Pau Casals** al Vendrell el 1876. Es van conèixer a Barcelona el 1891, a través de les moltes amistats de l'entorn cultural d'aquell moment amb les quals tots dos van coincidir. Poc després, Casals marxaria a Madrid, a Brussel·les i a París per a ampliar la seva formació fins al 1895, any a partir del qual col·laboraria, al costat de Granados, en un gran nombre de concerts per Catalunya i Espanya.

Mentre Casals desenvolupava una brillant carrera com a intèrpret, Granados va anar aprofundint el seu talent com a compositor. El 1899 Casals triomfà a París i, a

obres, i començava a compondre la suite *Goyescas* per a piano sol, que poc després es convertiria en una òpera. L'amistat amb Pau Casals tornaria a donar fruits amb l'estrena de la versió operística de *Goyescas* al Metropolitan Opera House el 28 de gener de 1916, de la qual Casals va dirigir els assaigs. Però el fatalisme de la guerra tallaria l'harmonia entre aquests dos personatges, amb la mort inesperada de Granados quan retornava cap a Barcelona a bord del vaixell *Sussex*, enfonsat per un torpede a les costes de França.

Aquesta mort prematura significaria la fi terrenal i la continuació espiritual

York. És la història de dues personalitats aparentment oposades però essencialment unides per un mateix esperit vocacional envers la música i per un mateix sentiment davant la vida. Són oposats, potser, en el seu caràcter –l'un per poc extravertit i l'altre per massa-; per la seva forma de treballar –l'un per molt metòdic i l'altre per anàrquic-; per la seva manera de sentir –l'un per ser més reflexiu i l'altre per ser més impetuós-; pel seu estil de vida –l'un, pare de família nombrosa; l'altre, sense descendència-, i segurament per moltes altres coses més. Però, en canvi, es poden considerar iguals en temperament artístic, en sensibilitat musical, en rigor en la interpretació, en profunditat davant d'una partitura,

partir de llavors, esdevingué un dels solistes de més renom del món; al mateix temps, Granados, que ja havia estrenat algunes obres, es vinculà al Teatre Lìric Català i fundà la Societat de Concerts Clàssics (1900) i l'Acadèmia Granados (1901), de la qual en serien continuadors Frank Marshall i Alicia de Larrocha.

El nou segle els esperava ple de projectes i de satisfaccions artístiques. Casals fundà el trió Cortot-Thibaud-Casals i recorregué tot Europa, debutant a Viena, a Moscou i a Sant Petersburg; mentre que Granados estrenava les seves *Tonadillas* i la tan coneguda *Elegia eterna* per a veu i piano, entre altres

d'una amistat en forma de contrapunt, que converteix una vegada més les figures de Granados i de Casals en excepcionals.

Aquesta és la història de l'amistat entre dos músics que es van conèixer quan encara ni sabien que els seus noms perdurarien més enllà de les seves vides, ni que la seva música s'escoltaria al llarg dels anys i ara ja dels segles. És la història de la joventut que van compartir dos artistes nascuts l'un a la capital del Segrià, l'altre a la comarca del Penedès, però que es van veure per primera vegada a Barcelona, i que es van acomiadar per sempre més a Nova

estimatció, en força de voluntat, en amor per la seva terra i, sobretot, en el gènere per a la creació.

Pau Casals i Enric Granados són dos referents indiscutibles de la història de la música universal i de la realitat cultural catalana; dos grans músics i dos grans amics que compartiren els inicis i bona part del camí de l'art amb els seus propis instruments, el piano i el violoncel·l, i amb les seves pròpies idees, nota per nota, carta per carta, concert per concert. Aquesta exposició vol ser un recorregut i un homenatge a la seva memòria i al seu llegat humà en el dia a dia de fa cent anys, més enllà de la glòria artística.

Mònica Pagès i Santacana